

Добра пам'ять

ПРОЧИТАВ упорядковану сином письменника Юрієм Роговим книгу «Феодосій Роговий: «Моє життя — то творення любові», видану аж у Луганську. І згадалися зустрічі з Феодосієм Кириловичем, розмови про його книгу «Свято останнього млива». Книга про Посулля, про ту його частину, яка в зв'язку з будівництвом Кременчуцької ГЕС пішла під воду. Але залишилася в пам'яті людей, які народилися й жили на тій землі. І Феодосій Кирилович зібрав її, ще свіжу, гарячу, і зафіксував навечно у своїй книзі.

Від своїх рідних я знав, щодесь на Подніпров'ї жили і мої предки. Що один з них під час столипінської реформи перебрався на степові землі. Про це й розповів Феодосію Кириловичу під час зустрічі у вересні 1984 року.

— А ти поїдь у ті переселені села. Здається, в Кліщенцях чи у Вереміївці я зустрічав твоїх однофамільців. Може, твої родичі? Може, дізнаєшся щось цікаве?

І справді, в Кліщенцях я зустрів свого троюрідного діда. А вже від нього дізнався про історію нашого роду по батьковій лінії. І навіть про історію прізвища.

— От бачиш, козаче! А ти сумнівався. Тепер знай, хто ти, звідки.

Простий був Феодосій Кирилович у спілкуванні. Я довго не міг второпати, як в'яжеться з ним оте високе слово «письменник». Потім зрозумів, що талановита особистість багатогранна. І спільним знаменником того багатства є простота. А вона, як відомо, зрідні геніальності.

Феодосій Кирилович пояснював значення усвідомлення своїх коренів, розуміння логіки приналежності до рідного народу. Це певною мірою й спонукало його до літературної діяльності — аби передати іншим своє розуміння.

— Писати просто так не можна, — казав він. — Писати треба тоді, коли хвилює чи болить, коли бере за печінку.

Йому дуже боліло помилкове, як на його погляд, затоплення такої кількості праукраїнських земель. Адже там зароджувалася і розвивалася наша нація! Про це й писав він у своїх книгах.

Слід згадати дещо й про ставлення Ф.К.Рогового до релігії. Він розумів її як форму духовності найвищого рівня, користування якою відкриває людині шлях до Вічності. Вслід за «Собором» О.Гончара він підіймав цю важливу тему. Планував розвивати її у подальшій творчості.

Коли я привіз в Устимівку журнал «Куба» із статтею про легалізацію релігії на революційному острові, він дуже здивувався і вважав це симптоматичним. Жалкував, що Ленін свого часу не погодився з доводами «богошукача» Луначарського про необхідність поєднання соціалізму з релігією. Навпаки, взагалі перетягнув того на свій бік.

— Добре було б перевидати книгу про Ф.Рогового і в Полтаві. Аби читачі мали її під рукою і користувалися зібраними в ній цінностями.

Валерій КОРА,
викладач обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді.